

ZWEMMEN ZONDER ZWEMBROEK

ERIK SEGERS BIJ GOOD STUFF! BOOKS

Ik ging naar de dokter (2019)

Een meisje met twee borsten (2020)

In de lavabo (2020)

*Hotel Adonis****** (2021)

Elke Man Is Een Vrouw (2023)

Niets is alles wat er is (2024)

De trein van het zijn (heeft vertraging) (2025)

ZWEMMEN ZONDER ZWEMBROEK

ERIK SEGERS

© 2026 Good Stuff! Books, Erik Segers
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte
Foto auteur: Sigrid Vanhoutte
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 836 3703 7
NUR 301
D/2026/14.210/05

*Sommige dingen moet je loslaten,
andere moet je uittrekken.*

Erik Segers

Toon me snel je blote kont.

1

‘Zwemmen zonder zwembroek zoals die Zaventemse zotten uit het liedje van Urbanus zie ik wel zitten,’ zei Simon tegen de onbekende stem in z’n gsm. Het was een leugentje om bestwil. Veel zin had hij er niet in, maar nood breekt wet. En de nood was er, redelijk groot zelfs, en dus moest de zin maar volgen. Het was geen moeilijke keuze: z’n lief redden of z’n lief niet redden. Hij koos voor het eerste. Om dat te doen, moest hij dus gaan zwemmen zonder zwembroek. Logisch, toch? Of nee, niet zo logisch. Maar het valt wel uit te leggen. En zelfs te snappen, als je weet wat eraan voorafging. Simon was verzeild geraakt in een absurde situatie en die valt pas te begrijpen als je de geijkte logica aan de kant schuift en de logica van de onzin volgt. Zo simpel is het. *Simpel comme bonjour*.

‘*Bonjour*,’ zei de dame op het strand die Simon aansprak in het Frans. Want ze was een Française. Ze had donker krullend haar, strak bijgetekende wenkbrauwen, rood geschminkte lippen en een zongebruind, diep uitgesneden *decolleté* waaruit de zware geur van een duur parfum opsteeg.

‘*Bonjour, madame*,’ zei Simon, die haar met grote ogen aankeek.

‘*Suivez-moi*,’ zei ze met een zwoele stem.

En dus volgde hij haar gedwee, zoals de persoon die hem zonet had gebeld, hem had opgedragen. Het was een dwingende voorwaarde, wilde hij ooit z’n lief nog terugzien. Hij moest de

Française volgen en op de plek die ze zou aanduiden, zou hij zich zonder morren moeten uitkleden, naakt de zee in springen en dan zwemmen tot aan een knalrode gummiboot die ergens in het water zou liggen te dobberen. Daar zouden verdere instructies volgen. Een vreemd plan, vond Simon. Maar er zat niets anders op dan het uit te voeren zoals werd gevraagd.

‘Ici,’ zei de dame. Met haar linkerhand wees ze een verlaten stoel aan die in de branding stond. Daarop kon hij z’n kleren leggen. Met haar rechterhand wees ze een rode boot aan die een flink eind in zee te bespeuren viel.

Simon knikte en zei: ‘Oké. Merci.’

‘Ici,’ zei de dame nogmaals. ‘Déshabillez-vous ici.’

En dus deed Simon wat van hem gevraagd werd. Langzaam kleeftde hij zich helemaal uit. Onwennig keek hij naar de dame. Hij durfde niet naar beneden te kijken. Een ongemakkelijke gedachte drong zich op: wat als z’n lichaam plots anders reageerde dan hij wilde?

‘Vous êtes un bel homme,’ zei de dame die hem van kop tot teen aankeek en het niet kon laten heel even z’n edele delen aan te raken met haar roodgelakte vingernagels. ‘Parfaitement ainsi. Et maintenant nager!’

Simon schrok van die onverwachte aanraking en zette het op een loopje. In z’n blootje dook hij de zee in en begon te zwemmen naar het bootje.

Z’n gedachten draaiden op volle toeren terwijl hij zwom. Duizend-en-één dingen flitsten door z’n hoofd. Was hij niet compleet tureluut geworden? Waarom deed hij dit? Mocht hij hier wel naakt zwemmen? En vooral: zou hij hierdoor Sara snel terugzien? Hun vakantie was mooi begonnen, twee dagen eerder, maar zou ze ook mooi eindigen?

Waarom is ze verdwenen? vroeg hij zich terecht af. Waar is ze naartoe? Wie zit hierachter? Wanneer zie ik haar weer? Wie, waar, waarom, wanneer?

Nog een paar honderd meter was hij verwijderd van de gummiboot. Nog even, dacht hij. Vreemd dat ik hier zwem zonder zwembroek. Voelt raar. Wat is in godsnaam de zin hiervan? Waarom toch? De vragen bleven komen, maar de antwoorden niet. Later allicht, hoopte hij. Zwemmen was de boodschap nu. Zwemmen zonder zwembroek. Het wende wel. Gelukkig was er niemand in de omtrek. Hij was een eenzame zwemmer in de zee, die gelukkig vrij rustig was.

Wat hem zorgen baarde: het gummibootje leek niet meer dichterbij te komen, hoe snel hij ook zwom. De afstand tot het doel werd niet kleiner. Tot overmaat van ramp kreeg hij krampen in z'n kuiten. Van de inspanning, de kou of de schrik? Hij was een sportieve man, het water was vrij warm. Optie drie dus. Er waren vele redenen om angstig te zijn.

Plots hoorde hij iets wat hem nog meer schrik bezorgde: een stem. Die leek uit het bootje te komen. Een vrouwenstem riep: 'Kom, Simon. Kom, Simon. Kom en zwem. Zwem en kom! Toon me snel je blote kont.'

Het voelde als iets glibberigs.

2

De drang om snel het bootje in te klauteren was niet meer zo groot. Ik vertrouw dit niet, dacht Simon, die niet zoveel zin had om z'n blote kont te tonen aan een vreemde vrouw.

'Waar blijf je, Simon? Sneller zwemmen!' riep de stem. Maar de vrouw zag hij niet. Was er wel iemand? Of was het een geluidsoptelling? Alles kan, dacht hij. En ook: niets moet, ik kan gewoon terugzwemmen.

De aarzeling werd groter, de twijfel nam toe. Misschien door de angst om bloot in dat bootje te moeten kruipen bij een dame die hij niet kende, en van wie hij niet wist wat haar bedoelingen waren.

'Schiet op!' riep de stem. 'Of wil je Sara niet meer terugzien? Zwem voor haar leven!'

En Simon zwom. Voor haar leven, en ook voor zijn leven. Want hij kreeg schrik om te verdrinken in de vermoedelijk diepe zee. Hij was al een eind van het strand verwijderd. Misschien zwommen er gevaarlijke vissen onder hem. Wie weet hapt er zo'n vis naar m'n flieter, dacht hij. Die gedachte vond hij allesbehalve fijn.

Hij dacht aan Sara. Hij wilde haar deze vakantie ten huwelijk vragen. Ze maakte hem zo gelukkig. Onbegrijpelijk dat ze plots verdwenen was. Hij sloot z'n ogen en zag haar in z'n geest, in al haar pracht. Het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Zou hij

haar weldra weer terugzien? Waarom was ze verdwenen? Hoe had dit kunnen gebeuren?

Hij klampte zich vast aan haar beeld. Hij zag haar weer staan aan het ontbijtbuffet, enkele uren geleden. Ze glimlachte naar hem. Ze hadden die ochtend nog seks gehad. Ontbijtseks. Een croissant na het vrijen, beter dan een sigaret, hadden ze wel verdiend.

Sara stond voor hem in de rij, een bord in haar hand. Ze draaide zich half om en zei: 'Je was goddelijk in bed!'

'Jij ook,' zei Simon. 'Jij verdient wel twee croissants.' Hij gaf z'n bord aan Sara en zei: 'Leg er maar wat lekkers op en zoek een tafeltje. Ik ga even naar het toilet. Ik ben zo terug.'

'Doe rustig,' zei ze. 'Ik ga nergens naartoe.'

Toen Simon terugkwam, stonden de bordes op een tafeltje aan het raam in de eetzaal van het hotel. Maar Sara was weg. Z'n honger ook.

'Open je ogen en zwem, godverdikke!' riep de stem uit het bootje. Blijkbaar kon ze Simon zien.

Hij spreidde z'n armen en zwom naar het bootje dat naar hem toe leek te varen. Hij dacht aan de happende vissen onder hem en begon te crawlen als een topzwemmer.

'Goed zo!' riep de onzichtbare dame. 'Nog een beetje en je bent er.'

'Ik kom!' riep Simon. Hij zag de vissen al onder hem. In z'n gedachten. Maar wat je denkt wordt vaak waarheid. Plots voelde hij een vin langs z'n kruis glijden. Hij dacht dat het een vin was. Het voelde als iets glibberigs. De schrik sloeg hem om het hart. En lager. Als een gek zwom hij naar het bootje, hees zich

over de rand en plofte er half in, half ernaast. Hij bleef liggen, happend naar adem. De vin was weg.

‘Eindelijk,’ zei een vrouwenstem.

Hij keek op, schrok en ademde snel. In het bootje lag een vrouw. Nat en glanzend. Haar haren plakten tegen haar borsten, die nauwelijks bedekt waren door een dun stukje stof. Haar huid glinsterde in het zonlicht.

‘Rustig maar,’ zei een zachte stem.

‘Wie ben jij?’ vroeg Simon.

‘Dat is niet de juiste vraag.’ Ze liet haar hand over haar eigen lichaam glijden. Traag. Bewust.

Z’n blik volgde, tegen z’n wil in. Toen zag hij het. Ze had geen benen, maar een staart. Glad, elegant bewegend. Z’n adem stakte. ‘Wat...’

‘Focus, Simon,’ zei ze, terwijl ze licht naar voren boog. ‘Jij wilt Sara terug, toch?’

Hij knikte.

‘Dan moet je luisteren. En doen wat ik zeg.’ Ze keek hem recht in de ogen. ‘Maar eerst...’ Haar blik gleed langzaam naar beneden. ‘... moet je je een beetje comfortabeler voelen zonder kleren.’

Simon zweeg. Z’n hart bonsde. En niet alleen van angst.

Niet alles wat prikkelt, voelt juist.

3

Simon wist niet waar hij eerst moest kijken. Naar haar gezicht. Naar haar borsten. Of naar wat er niet was.

‘Je mag gerust kijken,’ zei ze.

Hij slikte en keek weg. ‘Ik kijk niet.’

‘Je kijkt wel.’

Hij keek toch. Z’n blik gleed naar beneden, tegen z’n wil in. Over haar buik, over haar heupen. Tot waar haar lichaam op-
hield zoals het hoorde... en verderging zoals het eigenlijk niet kon. De vin aan haar staart tikte zachtjes tegen de rubberen rand van het bootje. Zou die vin hem daarnet hebben aange-
raakt in het water?

‘Mooi, hè?’ zei ze met een zwoele stem. ‘Ik fascineer je, niet?’

‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

Ze glimlachte. Ze gaf geen antwoord, maar keek hem indrin-
gend aan. Haar blik gleed van z’n hoofd naar z’n buik en ver-
der.

Simon verschoof ongemakkelijk. Die blik beangstigde hem én wond hem tegelijkertijd lichtjes op. Dat wilde hij niet. Hij moest aan iets anders denken. Hij keek naar de zee en het strand in de verte. Het bootje wiebelde zacht op de golven. Si-
mon voelde hoe het water tegen de zijkant klotste. Hij was nog
altijd nat. Nog altijd naakt. Nog altijd niet zeker of hij niet
compleet gek aan het worden was. ‘Dit klopt niet,’ mompelde
hij.

Ze had hem gehoord en zei: 'Toch wel. Alles klopt. Jij bent hier. Ik ben hier.' Ze boog zich licht naar voren. Haar ogen bleven op de zijne gericht. 'En Sara is ergens anders.'

Zijn hart sloeg een slag over. 'Waar is ze?'

'Rustig,' zei ze. 'Niet zo snel. Je stelt de verkeerde vragen.'

Hij kneep z'n ogen samen. 'Wat zijn dan de juiste vragen?'

'De vragen die je vooruit helpen.'

Hij zei niets.

'Wil je haar terug?' vroeg ze.

'Ja.'

Ze knikte.

Er viel een stilte. De spanning was te snijden.

Simon keek naar haar borsten. Die waren mooi en rond. En nat.

'Kijk je nu naar m'n borsten? Ben je m'n staart al beu? Weet je wat we nu gaan doen?'

'Nee.'

'We gaan een spel spelen.'

Simon voelde z'n keel droog worden.

'Wat voor spel?'

Ze glimlachte. 'Een eenvoudig spel.' Ze ging iets rechter zitten. Haar staart schoof over de vochtige bodem van het bootje. 'Jij doet wat ik zeg,' zei ze. 'En als je dat goed doet... kom je dicht bij Sara.'

'En als ik het niet doe?'

Ze haalde haar schouders op. 'Dan niet.'

Opnieuw viel er een stilte die koud aanvoelde, maar veel hitte in zich had.

'Wat moet ik doen?' durfde Simon dan toch te vragen.

Ze keek hem lang aan. Toen zei ze: 'Blijven zitten.'

‘Dat is het?’

‘Voorlopig wel.’

‘Dat is geen spel.’

‘Toch wel,’ zei ze stilletjes. Ze boog iets naar voren. ‘Want ik ga het moeilijk maken.’ Haar hand gleed over haar lichaam, sensueel. Ze schoof iets dichters naar hem toe. Haar vin streek over z’n been. Ze keek naar z’n lichaam, naar beneden en weer omhoog. ‘Je mag me niet aanraken.’

Simon slikte. ‘En jij?’

Ze glimlachte. ‘Ik heb geen regels. Ik doe wat ik wil.’

‘Wat wil je?’

‘Wat wil jij, Simon?’

‘Ik wil Sara.’

‘En ik wil jou,’ zei ze. En ze zwiepte fel met haar staart zodat Simon op z’n buik kwam te liggen.

Simon verroerde geen vin. Hij dacht aan de vin onder z’n buik... tegen z’n kruis. Een sensatie die z’n gelijke niet kende. Hij wist niet of hij dit prettig of onprettig vond. Niet alles wat prikkelt, voelt juist.

‘Mooi zo,’ zei ze. ‘Nu heb ik je waar ik je hebben wilde. Languit op je buik. En ik zie nu wat ik wilde zien: je blote kont!’

Simon voelde iets tintelen en groeien. Nu niet omdraaien, dacht hij.

Maar zij dacht er anders over. ‘Omdraaien!’

Een zwemmende man en de zee.

4

‘Omdraaien!’ Ze zei het nogmaals, luider, dwingender.

Simon deed het niet. Hij bleef roerloos liggen. Toen draaide hij z’n gedachten om. Hij dacht aan Sara.

De eerste keer dat hij haar zag, herinnerde hij zich alsof het gisteren was. Het was anderhalf jaar geleden. Op het personeelsfeest van de mediagroep waarvoor ze allebei werkten. Hij als journalist, zij als graphic designer.

‘Wat is je functie?’ vroeg ze, toen ze hem opmerkte aan de bar, waar hij een pintje stond te drinken.

Hij keek haar aan en was op slag verliefd. Ja, ik wil met je trouwen, dacht hij.

‘Je hebt mooie handen,’ zei Sara.

‘Dank je wel,’ zei hij. Tegelijk dacht hij: ‘En jij hebt mooie borsten.’ Maar dat hield hij wijselijk voor zichzelf.

Ze werden snel een koppel. Op z’n appartement hadden ze voor het eerst seks. Hij herinnerde zich nog dat hij naakt op z’n buik op het tapijt in de living lag. Tot ze zei: ‘Omdraaien!’

Z’n fallus begroette haar in volle glorie.

Dat mocht nu niet gebeuren. Toch voelde hij een erectie opkomen. Het lichaam luistert niet altijd naar de geest. Ik wil me zo niet tonen aan die rare dame, dacht hij.

Zij dacht er anders over. ‘Je hebt mooie blote billen,’ zei ze. Ze streek erover met haar vin. ‘Toon me nu je blote pik.’

‘Ik lig liever op m’n buik. M’n pik mag alleen Sara zien.’

‘Is dat zo? Ik heb hem daarnet toch al gezien, toen je in het blootje klauterde. Mooi materiaal. Maar ik denk dat hij nu nog mooier is. Of vergis ik me?’

Simon kreeg het benauwd. Zou hij zich dan toch maar omdraaien? Wat kon het hem eigenlijk schelen dat ze z’n erectie kon zien? Had hij trouwens wel echt een stijve? Het voelde zo, maar hij wist het niet zeker. De angst die hem om het lijf sloeg, zou ook wel z’n fallus doen verslappen. Dacht hij. Hoopte hij.

‘Je zou doen wat ik zeg,’ zei ze. ‘Je wilt Sara toch terugzien?’

‘Ja, maar ga ik Sara terugzien als ik me omdraai?’

‘Wie weet zit ze hier ook ergens in dit bootje...’

‘Onnozele zeemeermin!’

‘Hoe noem je mij?’ Ze was niet gediend met z’n opmerking.

‘Da’s toch wat jij bent? Een zeemeermin. Of wat ervoor moet doorgaan.’

Z’n toon beviel haar niet. ‘Jij weet echt niet wie of wat ik ben. Je gedraagt je kinderachtig, Simon. Zo ga je Sara nooit terugzien. Je speelt met haar leven.’

‘Wat hebben jullie met haar gedaan? Waar is ze?’

‘Allemaal vragen waarop ik je misschien kan antwoorden, maar kijk me dan in de ogen.’

‘Je wilt dat ik me omdraai.’

‘Ja, en is dat dan zoveel gevraagd? Je zou het spel toch meespelen? Om Sara’s leven te redden.’

‘Is ze dan in gevaar?’

‘We zijn allemaal in gevaar.’

Ze had die woorden nog maar net gezegd of er klonk een ontploffing op het strand. Er was ook gekrijs. Alsof mensen in paniek waren.

‘Wat gebeurt daar?’ vroeg Simon.

‘Kijk, en je zult het zien.’

Simon draaide zich op z'n zij, keek over de rand van de gummiboot en zag hoe er brand was in het bos aan het strand. En hij zag hoe z'n erectie was geblust. Misschien kon hij dan nu weer wel op z'n rug gaan liggen.

Maar het was te laat. Z'n kansen waren verkeken. De zee-meermin was kwaad, zwiepte zo hard met haar staart dat het hele bootje omdraaide. ‘Da's pas omdraaien!’ krijste ze.

Simon gilte het uit en ging kopje onder. Hij zag de zwiepende staart wegzwemmen. Naar adem happend kwam hij weer boven. Zo luid hij kon, riep hij: ‘Sara! Sara, waar ben je?’

Alleen het geluid van de golvende zee hoorde hij als antwoord. Geen antwoord dus. Geen Sara. Geen zeemeermin.

Er was alleen nog een omgekanteld bootje, een zwemmende man en de zee.

*Waar zat de logica?
Die was er niet.*

5

Rust was er. Tijd om te rusten. En rustig na te denken.

Dat kon hij doen in het bootje dat hij weer had kunnen om-
draaien. Hij was erin gekropen en lag op z'n rug in het zonne-
tje. Nu de zeemeermin er niet meer was, voelde hij zich com-
fortabel in z'n blootje. Maar genieten deed hij niet. Hij pieker-
de als een gek. Te veel vragen verzwaarden z'n hoofd. Met de
beste wil van de wereld kon hij er geen touw aan knopen waar-
om Sara weg was, wat die zeemeermin ermee te maken had en
waarom die man hem de opdracht had gegeven om naakt naar
dat bootje te zwemmen. Waar zat de logica? Die was er niet.

Z'n gedachten dwaalden af naar Sara en de dag dat ze plannen
maakten om op vakantie te gaan. Dat was in het voorjaar. Ze
zaten met z'n tweetjes in een bubbelbad in Sauna Bellavita.

'Wat vind je ervan?' vroeg Sara. 'Leuk, hè, zo'n openbare
sauna?'

'Het is toch wennen,' zei Simon. 'Het is m'n eerste keer.
Overall blote mensen, raar...'

'Het is een kwestie van oefening en gewenning,' zei Sara. 'Ik
ben opgegroeid als naturalist. M'n mama had een stacaravan op
een naturalistencamping in het zuiden van Frankrijk. Elke zomer
gingen we er naartoe. Heerlijke tijden heb ik daar beleefd. Mis-
schien moeten wij daar eens op vakantie gaan?'

‘Ik weet zo niet. Voor mij hoeft dat niet,’ zei Simon. ‘Maar ik wil wel naar het zuiden. Maar liever op hotel, niet naar een camping.’

‘Mooi compromis,’ lachte Sara. ‘Jij krijgt je zin, en ik ook een beetje.’

Het gummibootje wiebelde harder op de golven die heviger waren geworden. Want een motorboot naderde snel. De rust was weg. Er kwam weer onrust in z’n hoofd. En angst.

In de motorboot zat een gemaskerde man zonder broek. Die gooide een bal naar Simon en voer snel weer weg, schuimende golven achterlatend.

Het was een gummibal waarin een stokje stak. Daarrond zat een papiertje. Simon wikkelde het eraf en las de boodschap waar hij niet blij van werd en dook meteen de zee in. Hij zwom richting strand. Keek nog even achterom, en zag en hoorde hoe de knalrode gummiboot met een luide knal ontplofte.

Net op tijd weggeraakt, dacht Simon. Was die man een vriend? Of een vijand? De boodschap op het papiertje had hij goed begrepen: ‘Red Sara, zwem naar het strand. Nu! Over dertig seconden ontploft het bootje!’

Hopelijk liggen m’n kleren nog waar ik ze heb achtergelaten, dacht Simon. Maar hij vreesde ervoor. Er gebeurden rare dingen rondom hem. De wereld is om zeep, dacht hij. En dat gummibootje ook. En vermoedelijk is er nog veel meer om zeep. Waar is Sara? Ik hoop haar hier te vinden.

Schoolslag, crawl, vlinderslag, rugslag, zijslag, Simon kon het allemaal. Hij bereikte snel het strand. Maar zoals gevreesd: z’n kleren waren weg. De stoel waarop hij ze had gelegd ook. Hij

keek goed rond en zag nu het bord dat hij eerder niet had opgemerkt. Er stond op: 'PLAGE NATURISTE.'

Kleren had hij dus niet nodig.